

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2021

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Handhaving	4
Omgevingsrecht	6
Wabo	6
Natuurbescherming	12
Werkloosheid	15
Bijstand	16
Sociale zekerheid overig	16
Bestuursrecht overig	18
AVG	18
Arbeidsomstandighedenwet	20
Gemeentewet	22
Huisvesting	23
Subsidie	24
Wet openbaarheid van bestuur	25
Wet schadefonds geweldsmisdrijven	25
Vreemdelingenrecht	26
Richtlijnen en verordeningen	26
Vreemdelingenbewaring	27

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook – direct en / of indirect – ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2021, 249

Rechtbank Noord-Holland, 03-03-2021 (publ. 19-03-2021), HAA 20/1409

heffingsambtenaar van Cocensus, verweerder.

Awb 7:4

Wet waardering onroerende zaken 22

BEZWAARPROCEDURE. Vaststelling WOZ-waarde. Nu eiseres i.c. uitdrukkelijk heeft verzocht om toezending van de op de zaak betrekking hebbende stukken, was verweerder gehouden die stukken aan haar toe te zenden, een en ander tegen vergoeding van ten hoogste de kosten. De omstandigheid dat gemachtigde geen afspraak heeft gemaakt om de stukken in te zien en tijdens de hoorzitting gemachtigde niet om de stukken heeft verzocht, brengt de rechtbank niet tot een ander oordeel. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 2 april 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:BZ7568](#).

Beschikking waarbij op grond van artikel 22 van de Wet waardering onroerende zaken (hierna: de Wet WOZ), de waarde van de onroerende zaak [A] te [Z] (hierna: de woning) voor het kalenderjaar 2019 is vastgesteld op € 421.000. [...]

Op de zaak betrekking hebbende stukken (bezwaarfase)

7. Eiseres heeft zich op het standpunt gesteld dat verweerder in strijd met het bepaalde in artikel 7:4 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) ondanks een daartoe strekkend verzoek, de opbouw van de kavelwaarde, grondstaffel en de taxatiekaart met daarop vermeld de zogenoemde KOUDV-factoren niet heeft verstrekt. [...]

8. De rechtbank begrijpt het betoog van eiseres aldus dat verweerder, gelet op het verzoek in het bezwaarschrift, niet mocht volstaan met terinzagelegging, maar (afschriften van) de gevraagde stukken had moeten toezenden.

9. Niet in geschil is dat verweerder in de bezwaarfase beschikte over de door eiser genoemde stukken, dat deze ter inzage hebben gelegen en dat eiser hier niet op is gewezen. De rechtbank stelt vast dat het hier gaat om op de zaak betrekking hebbende stukken.

De verplichtingen van verweerder uit hoofde van artikel 7:4 van de Awb zijn niet beperkt tot terinzagelegging. Artikel 7:4, vierde lid, van de Awb bepaalt dat belanghebbenden van de in bezwaar ter inzage gelegde stukken, tegen vergoeding van ten hoogste de kosten, afschriften kunnen verkrijgen. Die bepaling geeft een belanghebbende het recht op toezending van alle op de zaak betrekking hebbende stukken (zie de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 2 april 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:BZ7568](#), r.o. 5.1). Nu eiseres uitdrukkelijk heeft verzocht om toezending van de op de zaak betrekking hebbende stukken, was verweerder naar het oordeel van de rechtbank gehouden die stukken aan haar toe te zenden, een en ander tegen vergoeding van ten hoogste de kosten. De omstandigheid dat gemachtigde geen afspraak heeft gemaakt om de stukken in te zien en tijdens de hoorzitting gemachtigde niet om de stukken heeft verzocht, brengt de rechtbank niet tot een ander oordeel. [...]

[ECLI:NL:RBNHO:2021:1863](#)

JnB 2021, 250

MK CBb, 30-03-2021, 20/562

staatssecretaris van Economische Zaken en Klimaat.

Awb 1:2

BELANGHEBBENDE. I.c. zijn de franchisenemers terecht niet-ontvankelijk verklaard in hun beroep.

Nu de franchisenemers niet als belanghebbenden bij het bestreden besluit kunnen worden aangemerkt, kan vervolgens ook de Vereniging Franchisenemers van Sandd, als statutair behartiger van hun collectieve belangen, niet als belanghebbende worden aangemerkt. Ook aan de “privatieve lasten”, die immers afkomstig zijn van niet-belanghebbenden, kan de Vereniging niet de hoedanigheid van belanghebbende ontleen.

[ECLI:NL:CBB:2021:350](#)

JnB 2021, 251

Rechtbank Rotterdam, 26-03-2021 (publ. 30-03-2021), ROT 20/6226

minister van Justitie en Veiligheid, verweerder.

Awb 1:3 lid 3

Wetboek van Strafvordering (hierna: WvSv) 30 e.v.

BESLUIT. I.c. kunnen de verzoeken tot afschrift van stukken in het kader van een strafzaak niet aangemerkt worden als aanvraag als bedoeld in artikel 1:3, derde lid, van de Awb. Het WvSv kent hiervoor een exclusieve regeling, onder meer in artikel 30 en verder van het WvSv. Op grond van deze regeling kan eiser verzoeken om stukken uit het strafdossier te verkrijgen. Het debat over de noodzaak om voor een correcte beoordeling van een strafrechtelijke sanctie over bepaalde stukken te beschikken, maakt deel uit van de procedure ter beoordeling van de strafrechtelijke sanctie bij de bevoegde rechter. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 10 oktober 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:3284](#). De onderhavige verzoeken betreffen gelet op het voorgaande geen verzoeken aan verweerder tot het nemen van een besluit, nu zij zijn gedaan in het kader van een strafrechtelijke procedure aan een niet ter zake bevoegde autoriteit.

[ECLI:NL:RBROT:2021:2752](#)

JnB 2021, 252

Voorzieningenrechter ABRS, 29-03-2021, 202100063/2/R3

Provinciale staten van Overijssel, verweerder.

Awb

ONTVANKELIJKHEID. Vaststelling inpassingsplan. I.c. wordt overwogen dat [verzoeker] op geruime afstand van de noordelijke grens van het plangebied woont en dat is uitgesloten dat hij gelet op die afstand feitelijke gevolgen van de in het plan voorgestane maatregelen ondervindt. De voorzieningenrechter ziet evenwel, gelet op het feit dat [verzoeker] een zienswijze over het ontwerpplan naar voren heeft gebracht, in het licht van het arrest van het EU-Hof van Justitie van 14 januari 2021, [ECLI:EU:C:2021:7](#) (Stichting Varkens in Nood), aanleiding om op voorhand uit te gaan van de ontvankelijkheid van het beroep van [verzoeker].

[ECLI:NL:RVS:2021:648](#) (niet gepubliceerd op www.Rechtspraak.nl)

JnB 2021, 253

Rechtbank Amsterdam, 19-02-2021 (publ. 29-03-2021), AMS 18/7290

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam, verweerder.

Awb 8:75a

PROCESKOSTEN. I.c. heeft verweerder het bestreden besluit ingetrokken en daarmee is hij aan het beroep van eisers tegemoet gekomen. In dat geval wordt volgens vaste jurisprudentie een verzoek om toepassing van artikel 8:75a van de Awb in de regel ingewilligd. Dat de aanleiding van de intrekking van het besluit gelegen was in het feit dat de vergunninghouder niet op tijd gebruik van de verleende vergunning heeft gemaakt, maakt niet dat een uitzondering op het de hiervoor genoemde regel moet worden gemaakt. <https://uitspraken.rechtspraak.nl/inziendocument?id=ECLI:NL:RBAMS:2021:1202-9d662632-6288-4e6e-b41a-85f39efbd4a1> Dit speelt te meer nu uit het dossier blijkt dat voorafgaande aan de intrekking van het besluit verweerder de derde belanghebbende herhaaldelijk heeft verzocht om in te stemmen met de intrekking van de vergunning, omdat daar geen gebruik van werd gemaakt. Daarmee is verweerder feitelijk tegemoetgekomen aan het beroep, dat immers tot doel had de intrekking van de vergunning.

[ECLI:NL:RBAMS:2021:1202](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB 2021, 254

MK ABRS, 31-03-2021, 202002979/1/A3

burgemeester van Meierijstad.

Opiumwet 13b

OPIUMWET 13b. Beleidsregel die de burgemeester geen mogelijkheid biedt om bij een eerste overtreding als bedoeld in artikel 13b, eerste lid, van de Opiumwet te volstaan met een bestuurlijke waarschuwing of andere minder vergaande maatregel dan sluiting, is niet redelijk.

[...] Redelijkheid Beleidsregel

4. In de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 13b van de Opiumwet (Kamerstukken II 2005/06, 30 515, nr. 3, blz. 8, en Kamerstukken II 2006/07, 30 515, nr. 6, blz. 1 en 2) is in algemene zin vermeld dat de burgemeester bij een eerste overtreding nog niet tot sluiting van de woning dient over te gaan, maar moet volstaan met een waarschuwing of soortgelijke maatregel. Van dit uitgangspunt mag hij in ernstige gevallen afwijken. Vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 21 januari 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:130](#), onder 4.2. In de uitspraak van 28 augustus 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:2912](#), heeft de Afdeling de aanwezigheid van een handelshoeveelheid harddrugs in een woning als voorbeeld van een ernstig geval genoemd.

De burgemeester heeft ter uitvoering van zijn bevoegdheid op grond van artikel 13b, eerste lid, van de Opiumwet de Beleidsregel vastgesteld. Indien de burgemeester constateert dat in een woning dan wel op bij de woning behorende erven voor de eerste keer handel in softdrugs plaatsvindt, gaat hij volgens de Beleidsregel direct over tot sluiting van de woning voor drie maanden. Anders dan het geval was in de hiervoor en door de rechtbank genoemde uitspraak van de Afdeling van 21 januari 2015, biedt de Beleidsregel de burgemeester geen mogelijkheid om bij een eerste overtreding als bedoeld in artikel 13b, eerste lid, van de Opiumwet te volstaan met een bestuurlijke waarschuwing of andere minder vergaande maatregel dan sluiting. De Beleidsregel geeft daarmee onvoldoende inhoud aan het uitgangspunt van de wetgever dat bij een overtreding zorgvuldig dient te worden

bezien of in plaats van sluiting van een woning kan worden volstaan met een waarschuwing of een andere maatregel die minder verstrekkend is dan sluiting van de woning. Dat volgens de Beleidsregel de ervaringen in onder andere de gemeente Heusden geleerd hebben dat van een bestuurlijke waarschuwing onvoldoende preventieve werking uitgaat en dat dit middel zijn doel voorbijschiet, leidt niet tot een ander oordeel. Het Beleid artikel 13b Opiumwet 2017 van de gemeente Heusden laat in tegenstelling tot de Beleidsregel namelijk de mogelijkheid open om te volstaan met een bestuurlijke waarschuwing. De stelling van de burgemeester dat een bestuurlijke waarschuwing afhankelijk van de omstandigheden van het geval niet uitgesloten is, zoals hij ter zitting bij de rechtbank te kennen heeft gegeven, is eveneens onvoldoende om tot een ander oordeel te komen, aangezien deze stelling geen steun vindt in de Beleidsregel. Anders dan de rechtbank heeft geoordeeld, volgt uit de Beleidsregel verder niet onder welke omstandigheden er sprake is van een ernstig geval op grond waarvan de burgemeester kiest voor directe sluiting van de woning in plaats van voor het nemen van een lichtere maatregel zoals een bestuurlijke waarschuwing. De Beleidsregel bevat weliswaar een opsomming met verzwarende omstandigheden, maar deze opsomming is alleen van belang voor het antwoord op de vraag of de burgemeester de belanghebbende eerst een voornemen tot sluiting stuurt of overgaat tot sluiting van de woning zonder de belanghebbende de gelegenheid te geven om van tevoren een zienswijze naar voren te brengen. Dat de burgemeester de opsomming met verzwarende omstandigheden ook betreft in zijn afweging tussen een bestuurlijke waarschuwing of directe sluiting van een woning, zoals hij in zijn schriftelijke uiteenzetting heeft toegelicht, volgt niet uit de Beleidsregel, omdat daarin geen mogelijkheid is opgenomen om te volstaan met een waarschuwing. Hoewel de burgemeester tot slot op grond van artikel 4:84 van de Algemene wet bestuursrecht wegens bijzondere omstandigheden kan afwijken van de Beleidsregel, neemt dat niet weg dat dit artikel bepaalt dat de burgemeester in principe handelt overeenkomstig zijn beleidsregels en dat de Beleidsregel dus niet onredelijk mag zijn.

Gezien het voorgaande heeft de rechtbank ten onrechte geoordeeld dat de burgemeester in redelijkheid het in de Beleidsregel neergelegde beleid ten aanzien van een eerste constatering van handel in softdrugs vanuit een woning kon voeren. [appellante] betoogt dan ook terecht dat de Beleidsregel op dit punt niet redelijk is en in zoverre slaagt het betoog. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:668](#)

JnB 2021, 255

ABRS, 31-03-2021, 202002982/1/R1

college van burgemeester en wethouders van Bergen, Noord-Holland.

Bouwbesluit 7:22 aanhef en onder c

HANDHAVING. BOUWBESLUIT. Besluit afwijzing handhavingsverzoek duivenoverlast kan niet in stand blijven. In dit geval heeft het college zich niet zonder nader onderzoek en zonder nadere motivering op het standpunt mogen stellen dat er geen gegronde vrees was voor herhaling van de overtreding. Verwijzing naar ABRS 28-10-2020, [ECLI:NL:RVS:2020:2571](#).

[...] [Afwijzing] verzoek van [appellant] om handhavend op te treden tegen duivenoverlast [...].

[...] 3.3. [...] De Afdeling heeft zich in de uitspraak van de grote kamer van 28 oktober 2020,

[ECLI:NL:RVS:2020:2571](#), onder 6.2.7 en 6.2.8, gebogen over de vraag in welke gevallen een last kan worden opgelegd ter voorkoming van herhaling van een eerdere overtreding. [...]

[...] 3.4. Gezien de stellingen van partijen in de stukken en ter zitting acht de Afdeling het

aannemelijk dat de vooraankondiging van de last onder dwangsom in 2013 slechts een kort effect

heeft gehad, waarna de duivenoverlast door het voeren terugkeerde en artikel 7.22, aanhef onder c, van het Bouwbesluit 2012 door [belanghebbenden] opnieuw werd overtreden. Niet duidelijk is of de overtreding vervolgens ononderbroken heeft voortgeduurd. Het moet er echter voor worden gehouden dat zich in de loop der jaren in ieder geval met een zekere regelmaat overtredingen hebben voorgedaan. Deze omstandigheid wijst op een zekere continuïteit als bedoeld in de uitspraak van 28 oktober 2020. Voorts kunnen de omstandigheden ten tijde van de overtredingen met elkaar op één lijn worden gesteld.

Weliswaar was de situatie ten tijde van de besluiten van 15 oktober 2018 en 8 april 2019 anders dan in de voorafgaande periode doordat een grote hoeveelheid duiven is afgevangen, maar dat neemt niet weg dat uit de stukken naar voren komt dat betrekkelijk kort na het afvangen, de hoeveelheid duiven ter plaatse weer was toegenomen. Waar ten tijde van het besluit van het college van 15 oktober 2018 nog slechts twee tot zes duiven verbleven ter plaatse van de woning van [belanghebbenden], moet immers worden aangenomen dat dit aantal in de periode onmiddellijk voorafgaand aan het besluit op bezwaar van 8 april 2019 weer was toegenomen tot 10 tot 16. Dit laatste komt naar voren uit een waarneming op 8 januari 2019 die met fotomateriaal is ondersteund. Ter zitting heeft het college desgevraagd bevestigd dat een hoeveelheid van 10 tot 16 duiven bij een woning in Egmond aan Zee niet gebruikelijk is wanneer de dieren niet worden gevoerd.

Gelet op de continuïteit van de overtredingen in het verleden, de toename in het aantal ter plaatse aanwezige duiven na het besluit van 15 oktober 2018 en het belang van [appellant] om van overlast gevrijwaard te blijven, heeft het college zich naar het oordeel van de Afdeling niet zonder nader onderzoek en zonder nadere motivering op het standpunt mogen stellen dat er geen gegronde vrees was voor herhaling van de overtreding. In verband daarmee heeft het college ook niet zonder meer mogen volstaan met een informele afspraak met [belanghebbenden]. Het besluit van 8 april 2019 verdraagt zich in dit opzicht daarom niet met de artikelen 3:2 en 7:12, eerste lid, van de Awb. De Afdeling komt daarom tot de conclusie dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat het besluit van 8 april 2019 in stand kon blijven. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:659](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB 2021, 256

ABRS, 17-03-2021, 201909044/1/R3

college van burgemeester en wethouders van Noardeast-Fryslân.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1

WABO. HANDHAVING. BEGINSELPLICHT TOT HANDHAVING. Afwijzing handhavingsverzoek schutting. In dit geval is handhavend optreden zodanig onevenredig in verhouding tot de daarmee te dienen belangen, dat daarvan behoort te worden afgezien.

[...] [Afwijzing] verzoek van [appellant] om handhavend op te treden tegen een [...] geplaatste schutting.

[...] 7.3. Met de rechtbank is de Afdeling van oordeel dat het college zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat handhavend optreden in dit geval zodanig onevenredig is in verhouding tot de daarmee te dienen belangen, dat daarvan behoort te worden afgezien. Daarbij heeft het college in aanmerking mogen nemen dat als gevolg van de overtreding:

- over een lengte van ongeveer 4 m schuttingspanelen zijn geplaatst die ongeveer 4 cm hoger zijn dan de 1 m hoogte die maximaal is toegestaan, wat met het blote oog nauwelijks waarneembaar is; en
- over een lengte van ongeveer 0,55 m schuttingspanelen zijn geplaatst die vanaf 4 cm olopend tot 30 cm hoger zijn dan de 1 m hoogte die maximaal is toegestaan.

Daarnaast is niet aannemelijk geworden dat de belangen van [appellant] of derden door de aanwezigheid van deze in geringe mate hogere schutting onevenredig worden geschaad. [appellant] stelt door de aanwezigheid van de schutting hinder te ondervinden, bestaande uit verlies aan uitzicht vanuit zijn woning doordat hij vanuit het raam van zijn woonkamer tegen de schutting aankijkt. Met de rechtbank is de Afdeling van oordeel dat, gelet op de afstand van dit raam tot de schutting (van ongeveer 3 m) en de beperkte overschrijding van de toegestane maximale hoogte van 1 m, de eventuele invloed van de overtreding op het uitzicht van [appellant] naar objectieve maatstaven als gering moet worden beoordeeld. Ook veroorzaakt de aanwezige schutting in algemene zin geen overlast en bestaat geen aanknopingspunt voor het oordeel dat deze in geringe mate hogere schutting een ongewenst precedent zal scheppen. De vraag of de kosten van het aanpassen van de schutting aan de toegestane hoogte gering zijn of niet, geeft in dit geval geen aanleiding voor een ander oordeel. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:574](#)

JnB 2021, 257

Rechtbank Limburg, 12-03-2021 (publ. 31-03-2021), 20/873

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Maastricht, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a

Besluit omgevingsrecht (Bor) Bijlage II 1 lid 2 onder c, 3 aanhef en onderdeel 8 onder d

WABO. HANDHAVING. Airco kan niet als “uitstekend deel van ondergeschikte aard” als bedoeld in artikel 1, tweede lid, onder c, van Bijlage II bij het Bor worden aangemerkt. De door eiser genoemde geluidsnorm van 40 dB uit het Bouwbesluit 2012 was ten tijde van de besluitvorming nog niet in werking getreden.

[...] 1. Het gaat in deze zaak om het verzoek van eiser om handhavend op te treden tegen het zonder omgevingsvergunning plaatsen van een airco-unit door zijn buurman. [...]

[...] 13. Ter zitting is gebleken dat tussen partijen niet meer in geschil is dat de airco-unit 52 centimeter uitsteekt. De airco-unit is namelijk 34 centimeter diep en bevindt zich op 18 centimeter afstand van de muur waaraan deze is bevestigd. Evenmin is tussen partijen in geschil dat het frame waarop de airco-unit is bevestigd, 54 of 55 centimeter uitsteekt. Het frame steekt dus verder uit dan de airco-unit zelf. Partijen verschillen van mening welke afstand gehanteerd moet worden bij het beantwoorden van de vraag of de airco-unit als “uitstekend deel van ondergeschikte aard” kan worden aangemerkt als bedoeld in artikel 1, tweede lid, onder c, van Bijlage II bij het Bor. Verweerder gaat daarbij uit van de afmetingen van de airco-unit, terwijl eiser uitgaat van het frame waarop de airco is bevestigd.

14. De rechtbank stelt voorop dat de airco-unit niet als “uitstekend deel van ondergeschikte aard” kan worden aangemerkt als bedoeld in artikel 1, tweede lid, onder c, van Bijlage II bij het Bor, ongeacht van welke afstand wordt uitgegaan. In beide gevallen steekt de airco-unit immers meer dan 0,5

meter uit. De rechtbank volgt eiser in zijn standpunt dat bij het bepalen van de afstand uitgegaan moet worden van het frame waarop de airco-unit is bevestigd. De airco-unit en het frame vormen namelijk zowel bouwkundig als functioneel één onlosmakelijk geheel. Naar het oordeel van de rechtbank steekt de airco-unit dus 54 of 55 centimeter uit en kan deze daarom - als overwogen - niet als "uitstekend deel van ondergeschikte aard" worden aangemerkt als bedoeld in artikel 1, tweede lid, onder c, van Bijlage II bij het Bor. Dit betekent dat door het plaatsen van de airco-unit het bouwvolume van de woning wordt uitgebreid en dat daarom niet wordt voldaan aan de eis die artikel 3, onderdeel 8, onder d, van Bijlage II bij het Bor stelt. De rechtbank concludeert dan ook dat verweerder zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat voor het plaatsen van de airco-unit geen omgevingsvergunning is vereist.

[...] 17. [...] Uit het Besluit van 3 juni 2020 tot wijziging van het Bouwbesluit 2012 en het Besluit bouwwerken leefomgeving in verband met het verbeteren van de veiligheid bij het bouwen en de veiligheid en gezondheid in bouwwerken en enkele andere wijzigingen (Stb. 2020, 189) (het wijzigingsbesluit) blijkt dat onder meer artikel 3.8 van het Bouwbesluit wordt gewijzigd. Aan dit artikel wordt volgens artikel I, onder J, van het wijzigingsbesluit een tweede lid toegevoegd. Het nieuwe artikel 3.8, tweede lid, van het Bouwbesluit bepaalt dat een installatie voor warmte- of koudeopwekking, die is opgesteld buiten de uitwendige scheidingsconstructie van een bouwwerk, op de perceelgrens met een perceel voor een andere woonfunctie een geluidsniveau van ten hoogste 40 dB veroorzaakt, bepaald volgens de Handleiding Meten en Rekenen industrielawaai. In de nota van toelichting op het wijzigingsbesluit is bepaald dat de wijzigingen in regelgeving met betrekking tot geluidseisen voor installaties voor warmte- en koudeopwekking beoogd is per 1 januari 2021. De inwerkingtreding is echter uitgesteld tot 1 april 2021 met het Besluit van 18 december 2020 tot vaststelling van het tijdstip van inwerkingtreding van artikel I, onderdelen I, J, K en L, van het Besluit van 3 juni 2020 tot wijziging van het Bouwbesluit 2012 en het Besluit bouwwerken leefomgeving in verband met het verbeteren van de veiligheid bij het bouwen en de veiligheid en gezondheid in bouwwerken en enkele andere wijzigingen (Stb. 2021, 12). Het voorgaande betekent dat de geluidsnorm van 40 dB waarop eiser een beroep doet, nog niet in werking was getreden ten tijde van het afwijzen van het handhavingsbesluit en het handhaven daarvan. Dit brengt met zich mee dat verweerder ten tijde van de besluitvorming niet had moeten toetsen of de airco-unit voldoet aan de door eiser genoemde geluidsnorm. [...]

[ECLI:NL:RBLIM:2021:2243](#)

JnB 2021, 258

MK Rechtbank Oost-Brabant, 30-03-2021, SHE 20/1813

college van gedeputeerde staten van de provincie Noord-Brabant, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) 2.31a, 2.33 lid 1 onder a, lid 2 onder a en b

Wet natuurbescherming 5.4

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden 1e protocol 1

WABO-milieu. Intrekking omgevingsvergunning milieu. I.c. heeft verweerder terecht vastgesteld dat gedurende drie jaar geen handelingen zijn verricht met gebruikmaking van de omgevingsvergunning milieu. Verweerder was bevoegd om deze omgevingsvergunning in te trekken.

Besluit waarbij verweerder de omgevingsvergunning voor de activiteit "milieu" ten behoeve van een inrichting heeft ingetrokken. [...]

Is verweerder bevoegd om de vergunning in te trekken?

4. Eiseres betwist dat verweerder bevoegd is om de omgevingsvergunning milieu in te trekken. [...]

5.3 De Afdeling stelt strenge eisen aan de vaststelling van feiten en omstandigheden die leiden tot de verbeurte van een dwangsom. De feiten moeten zijn vastgesteld door een ter zake deskundige medewerker van het bevoegd gezag, door een ter zake deskundige persoon in opdracht van het bevoegd gezag of door een ter zake deskundige persoon wiens bevindingen het bevoegd gezag voor zijn rekening heeft genomen. De waarnemingen dienen op een duidelijke wijze te worden vastgelegd, al dan niet met foto's, en te worden beschreven (zie de uitspraak van de Afdeling van 3 mei 2017 ([ECLI:NL:RVS:2017:1179](#))).

5.4 De rechtbank ziet geen aanleiding voor het oordeel dat de hierboven genoemde eisen die worden gesteld aan de totstandkoming van een invorderingsbesluit, onverkort van toepassing zijn op constatering die ten grondslag worden gelegd aan het gebruik van de bevoegdheid in artikel 2.33, tweede lid, onder a, van de Wabo. Een andere uitleg zou betekenen dat verweerder doorlopend gedurende drie jaar de inrichting zou moeten observeren om gebruik te maken van de betreffende bevoegdheid. Dat gaat te ver. Het staat verweerder vrij om gebruik te maken van het toezichtverslag. De rechtbank neemt hierbij in aanmerking dat het bestreden besluit niet uitsluitend is gebaseerd op het toezichtverslag maar ook op andere omstandigheden. Overigens is het toezichtverslag alleen volgens de rechtbank onvoldoende om aan te nemen dat gedurende drie jaar geen handelingen zijn verricht met gebruikmaking van de vergunning. Hoewel de rechtbank geen reden heeft om te twijfelen aan de juistheid van de beschrijving van de waarnemingen van de toezichthouder, blijven het momentopnames. Bovendien heeft de toezichthouder op de zitting niet weersproken dat het onmogelijk is om door de poorten het hele terrein te zien, zeker nu er ook loodsen op het terrein stonden in de betreffende periode. Deze beroepsgrond slaagt niet. [...]

7. De rechtbank concludeert op basis van bovenstaande omstandigheden het volgende. Verweerder heeft terecht vastgesteld dat gedurende drie jaar geen handelingen zijn verricht met gebruikmaking van de omgevingsvergunning milieu uit 2007.

Het besluit van verweerder tot actualisatie van de vergunningsvoorschriften van 24 januari 2019] brengt hier geen verandering in. Weliswaar wordt hierdoor de omgevingsvergunning milieu 2007 gewijzigd, maar het is niet een nieuwe omgevingsvergunning en de termijn van drie jaar gaat ook niet van voor af aan lopen. Bovendien is dit besluit genomen na 9 december 2019. Eiseres heeft verder zeer kort voor het bestreden besluit nog bericht dat zij ter plaatse activiteiten verricht. Dit is zo laat dat verweerder dit bericht niet hoeft te betrekken bij het bestreden besluit. Bovendien laat dit bericht onverlet dat onvoldoende is gebleken dat in de periode tussen 5 december 2016 en 9 december 2019 handelingen zijn verricht met gebruikmaking van de omgevingsvergunning milieu uit 2007. De omstandigheid dat eiseres in juni 2020 meldingen heeft ingediend in Amice dateert van na het nemen van het bestreden besluit. Hetzelfde geldt voor de aanvraag voor een wijziging van de omgevingsvergunning van 2 juli 2020.

Verweerder was bevoegd om deze omgevingsvergunning in te trekken. Hierna zal worden beoordeeld of verweerder van deze bevoegdheid gebruik heeft kunnen maken.

Mocht verweerder de vergunning intrekken?

8.1 Eiseres benadrukt dat in dit geval sprake is van een bestaande inrichting die in het verleden in gebruik is geweest. Daarom vindt eiseres dat verweerder ook had moeten kijken of de belangen die pleiten voor intrekking op een andere manier konden worden gediend. Eiseres stelt dat het bestreden besluit niet voldoet aan het subsidiariteitsvereiste. Eiseres verwijst hiervoor naar uitspraken van deze rechtbank (van 22 februari 2019, [ECLI:NL:RBOBR:2019:1040](#)) en van de

Afdeling (van 20 januari 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:71](#)).

8.2 Verweerder is van mening dat hij kon volstaan met een belangenafweging.

8.3 De door eiseres genoemde (tussen)uitspraak van deze rechtbank van 22 februari 2019 betrof een gedeeltelijke intrekking van een omgevingsvergunning milieu op grond van artikel 2.33, eerste lid, onder d, van de Wabo. In rechtsoverweging 6.4 van die uitspraak heeft de rechtbank overwogen dat verweerder de voor vergunninghouder minst bezwarende weg had moeten kiezen om het milieu te beschermen. Inmiddels is een einduitspraak gedaan op 2 november 2020 ([ECLI:NL:RBOBR:2020:5309](#)), waarbij de rechtbank concludeert dat verweerder een minder bezwarende weg had kunnen kiezen. De door eiseres genoemde uitspraak van de Afdeling betrof de afwijzing van een verzoek om intrekking van een vergunning op grond van artikel 5.4 van de Wet natuurbescherming. De Afdeling heeft op 20 januari 2021 ([ECLI:NL:RVS:2021:69](#)) ook een uitspraak gedaan over de afwijzing van een verzoek om intrekking van de omgevingsvergunning milieu van hetzelfde bedrijf op grond van artikel 2.33, tweede lid onder a, van de Wabo. De Afdeling formuleert in rechtsoverweging 6.1 van deze uitspraak het toetsingskader als volgt: "Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling is de intrekking van een omgevingsvergunning geen verplichting, maar een bevoegdheid. Bij de toepassing van die bevoegdheid komt het college beleidsruimte toe. De rechter toetst of het college in redelijkheid tot zijn besluit heeft kunnen komen. Bij toepassing van deze bevoegdheid moeten alle relevante belangen worden geïnventariseerd en afgewogen. Daartoe behoren ook de (financiële) belangen van de vergunninghouder. Daarbij mag in aanmerking worden genomen of het niet tijdig gebruik maken van de vergunning aan de vergunninghouder is toe te rekenen. De enkele omstandigheid dat de houder van een omgevingsvergunning niet aannemelijk weet te maken dat hij deze alsnog binnen korte termijn zal benutten, is voldoende om de intrekking van een ongebruikte omgevingsvergunning te rechtvaardigen."

8.4 Gelet op de recente uitspraak van de Afdeling ziet de rechtbank geen aanleiding voor het oordeel dat verweerder bij het gebruik van de bevoegdheid ingevolge artikel 2.33, tweede lid, onder a, van de Wabo het subsidiariteitsvereiste in acht zou moeten nemen op de door eiseres voorgestane wijze. De bevoegdheid ingevolge artikel 2.33, tweede lid, onder a, van de Wabo verschilt op een belangrijk punt met de bevoegdheid ingevolge artikel 2.33, eerste lid, onder d, dan wel de bevoegdheid ingevolge artikel 2.31, tweede lid onder b, van de Wabo. De bevoegdheid ingevolge artikel 2.33, eerste lid, onder a, van de Wabo, mag verweerder alleen gebruiken als de inrichting gedurende drie jaren stil heeft gelegen. De bevoegdheden ingevolge artikel 2.33, tweede lid onder d, en artikel 2.31, tweede lid, onder b, van de Wabo mag verweerder gebruiken bij inrichtingen die in werking zijn. Het zijn daarmee meer ingrijpende bevoegdheden en dat verklaart waarom het subsidiariteitsvereiste in acht moet worden genomen. De rechtbank concludeert dat verweerder kon volstaan met een belangenafweging waarbij ook de financiële belangen van eiseres een rol spelen.

8.5 Zoals uit de uitspraak van 20 januari 2021 van de Afdeling blijkt, heeft verweerder hierbij wel een beleidsruimte die de bestuursrechter heeft te respecteren. Bij deze belangenafweging zal verweerder alle betrokken belangen op de juiste wijze moeten waarderen. Volgens verweerder spelen de hierna kort samengevatte belangen een rol in de belangenafweging:

- De omgevingsvergunning uit 2007 beschermt onvoldoende tegen de gevolgen van zeer zorgwekkende stoffen (ZZS).
- De omgevingsvergunning uit 2007 biedt een titel voor het mengen van afvalstoffen, ook afvalstoffen met ZZS en dat vindt verweerder niet wenselijk vanwege het landelijk afvalbeheerplan 3 (LAP3).
- De inrichting voldoet volgens verweerder niet aan de best beschikbare technieken (BBT), meer in

het bijzonder de BBT-conclusie Afvalbehandeling van 10 augustus 2018.

– De inrichting beschikt niet over een vergunning op grond van de Wet natuurbescherming en het is aannemelijk dat een vergunningplichtige stikstofdepositie plaatsvindt op het Natura 2000-gebied Krammer-Volkerak.

8.6 De rechtbank zal hierna de hierop betrekking hebbende beroepsgronden van eiseres bespreken. De rechtbank stelt vast dat verweerder klachten in het verleden over de inrichting niet heeft betrokken bij de belangenafweging en laat de hierop betrekking hebbende beroepsgrond daarom buiten beschouwing. [...]

13.1 Eiseres is van mening dat verweerder de omgevingsvergunning milieu niet kan intrekken gelet op de instandhoudingsdoelstellingen van het Natura 2000-gebied 'Krammer Volkerak' of andere Natura 2000-gebieden. [...]

13.3 De rechtbank stelt voorop dat verweerder de omgevingsvergunning uit 2007 niet kan intrekken op basis van de bevoegdheid in artikel 5.4 van de Wnb. De omgevingsvergunning uit 2007 is niet krachtens de Wnb verleend maar op basis van de Wet milieubeheer (Wm). De Beleidsregel natuurbescherming Noord-Brabant (Beleidsregel) is opgesteld ter invulling van de bevoegdheden op grond van artikel 2.2 en artikel 2.7 van de Wnb. Ingevolge artikel 2.6, eerste lid, van de Beleidsregel mag een activiteit alleen worden ingezet ten behoeve van intern salderen voor zover er een toestemming was voor de N-emissie veroorzakende activiteit in de referentiesituatie en die sindsdien onafgebroken aanwezig is geweest of nog kan zijn tot het moment van intrekking of wijziging van de toestemming, zodat hervatting van de activiteit mogelijk was zonder dat daarvoor een natuurvergunning of omgevingsvergunning, onderdeel bouwen, is vereist. In het licht van dit artikel in de Beleidsregel heeft verweerder het wenselijk kunnen achten om niet onafgebroken gebruikte stikstofdepositieruimte in te trekken. Maar mag verweerder het natuurbelang van het Natura 2000-gebied wel betrekken bij de belangenafweging bij het gebruik van de bevoegdheid ingevolge artikel 2.33, tweede lid onder a, van de Wabo? Volgens de rechtbank mag dit wel. Het natuurbelang van het Natura 2000-gebied is ook een milieubelang. Bij de afweging die verweerder moet maken bij het toepassen van de bevoegdheid van art. 2.33, tweede lid onder a, van de Wabo kan verweerder daarom ook het belang van de bescherming van Natura 2000-gebieden meewegen. De rechtbank acht niet aannemelijk dat als gevolg van het in werking zijn van de inrichting stikstofdepositie geen significante gevolgen heeft voor het Natura 2000-gebied. Daarom heeft verweerder dit aspect bij de belangenafweging mogen betrekken. [...]

Is de intrekking in strijd met het Eerste Protocol bij het EVRM?

18.1 Volgens eiseres is intrekking van de omgevingsvergunning uit 2007 in strijd met artikel 1 van het eerste protocol van het EVRM omdat er geen vergoeding wordt geboden voor de geleden schade. Het is disproportioneel en bovendien was niet voorzienbaar dat de omgevingsvergunning zou worden ingetrokken.

18.4 In de door verweerder genoemde uitspraak beschouwt de Afdeling het gebruik van de bevoegdheid op basis van artikel 27, derde lid, van de Hinderwet (met dezelfde eisen en hetzelfde effect als de bevoegdheid als bedoeld in artikel 2.33, tweede lid onder a, van de Wabo) als regulering van gebruik van de eigendom. De inmenging is bij wet voorzien en was voorzienbaar omdat de bevoegdheid gewoon in de wet staat.

18.5 De rechtbank ziet geen aanleiding voor een ander oordeel in deze zaak. Verder ziet de rechtbank geen reden om aan te nemen dat het gaat om een individuele en buitensporige last. Er is dus voldaan aan het vereiste van een fair balance ook al heeft verweerder geen schadevergoeding

aangeboden. [...]

[ECLI:NL:RBOBR:2021:1459](#)

Overige jurisprudentie Wabo-milieu:

- Rechtbank Amsterdam, 19-02-2021 (publ. 29-03-2021), AMS 18/7290

([ECLI:NL:RBAMS:2021:1202](#));

- Voorzieningenrechter Rechtbank Limburg, 26-03-2021, AWB/ROE 20/3052 en AWB/ROE 20/3053

([ECLI:NL:RBLIM:2021:2657](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2021, 259

MK ABRS, 31-03-2021, 202000765/1/R2

college van gedeputeerde staten van Zuid-Holland (hierna: het college).

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7

NATUURBESCHERMING. In dit geval kunnen de aanleg en het gebruik van een tweede parkeervoorziening op een landgoed de kwaliteit van natuurlijke habitats of de habitats van soorten in het Natura 2000-gebied verslechteren of een significant verstorend effect hebben op de soorten waarvoor dat gebied is aangewezen en zijn daarom vergunningplichtig op grond van artikel 2.7, tweede lid, van de Wnb, zoals dat luidde voor 1 januari 2020.

[...] Bij besluit van 16 mei 2017 heeft het college het verzoek [...] om handhavend op te treden tegen de illegaal aangelegde parkeervoorziening op de locatie landgoed Voorlinden, Buurtweg te Wassenaar afgewezen. [...]

[...] 8. De stichting bestrijdt het oordeel van de rechtbank dat voor de tweede parkeervoorziening een vergunning op grond van artikel 2.7, tweede lid, Wnb, zoals dat luidde ten tijde van belang, is vereist. [...]

[...] 9. De Afdeling overweegt allereerst dat een Wnb-vergunning wordt verleend voor een project, zoals het totstandbrengen van een werk, waaronder het aanleggen en in gebruik nemen van een parkeervoorziening moet worden begrepen. Bij de verlening van een Wnb-vergunning voor een dergelijk project moeten alle gevolgen van dat project voor Natura 2000-gebieden worden beoordeeld. Bij die gevolgen moet worden gedacht aan verkeersbewegingen die inherent zijn aan een parkeervoorziening.

9.1. De locatie van de eerste parkeervoorziening P1 bij museum Voorlinden ligt op ongeveer 120 meter van het Natura 2000-gebied "Meijndel & Berkheide". De nieuwe tweede parkeervoorziening P2 ligt op ongeveer 400 meter afstand. Behalve "Meijndel & Berkheide" zijn in de omgeving van het museum geen andere Natura 2000-gebieden gelegen.

9.2. De Afdeling is van oordeel dat de rechtbank terecht het betoog van de stichting heeft verworpen dat voor het tweede parkeerterrein geen Wnb-vergunning nodig is, omdat niet het parkeerterrein maar het museum extra bezoekers aantrekt, en voor het gebruik van het museum al eerder een inmiddels onherroepelijke vergunning is verleend. De in mei 2013 verleende omgevingsvergunning en de daarbij behorende vvgb (red: verklaring van geen bedenkingen) hadden uitsluitend betrekking op de oprichting en het gebruik van het tentoonstellingsgebouw en de eerste parkeervoorziening met 116 parkeerplaatsen voor personenauto's. Daarbij is, gelet op de aan deze besluiten ten grondslag

gelegde verkeersonderzoeken van Mobycom, uitgegaan van een bezoekersaantal van 75.000 dat gebruik zou maken van het parkeerterrein en een toename van het aantal verkeersbewegingen van 83 voertuigen per etmaal. De tweede parkeervoorziening biedt nog eens ruimte aan 270 extra auto's. In de aanvraag van 18 februari 2017 voor een Wnb-vergunning, maar ook in de latere aanvragen en de inmiddels op 12 oktober 2020 verleende vergunning, is uitgegaan van een toename van het aantal bezoekers van 50.000, namelijk van 75.000 naar 125.000 bezoekers, en de in verband daarmee ontstane noodzaak voor een tweede parkeervoorziening. De tweede parkeervoorziening zal zorgen voor een aanzienlijk aantal extra verkeersbewegingen op het landgoed Voorlinden en in de omgeving ten opzichte van de eerder vergunde situatie en is dan ook een project in de zin van artikel 2.7, tweede lid, van de Wnb. De rechtbank heeft ook met juistheid overwogen dat de aanleg en het gebruik van die tweede parkeervoorziening, gelet op wat hiervoor over het aantal bezoekers, parkeerplaatsen en het aantal extra verkeersbewegingen is overwogen en de afstand tot het Natura 2000-gebied "Meijendel & Berkheide", de kwaliteit van natuurlijke habitats of de habitats van soorten in dat gebied kunnen verslechteren of een significant verstrend effect kunnen hebben op de soorten waarvoor dat gebied is aangewezen en daarom vergunningplichtig zijn op grond van artikel 2.7, tweede lid, van de Wnb, zoals dat luidde voor 1 januari 2020.

9.3. De rechtbank heeft dan ook het besluit van 23 januari 2018 terecht vernietigd omdat op het moment waarop dat besluit werd genomen grond bestond voor handhavend optreden. Voor de aanleg en het in gebruik nemen van de tweede parkeervoorziening was immers geen vergunning op grond van artikel 2.7, tweede lid, van de Wnb (oud) verleend, terwijl dat wel was vereist. De betogen van de stichting slagen niet. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:669](#)

JnB 2021, 260

MK ABRS, 31-03-2021, 201809952/1/R2

college van gedeputeerde staten van Gelderland (hierna: het college).

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:3

Natuurbeschermingswet 1998 (Nbw 1998) 19d

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7, 9.4

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1, 2.2, 2.25 lid 1, lid 2

NATUURBESCHERMING. De beslissing op het verzoek om wijziging van de tenaamstelling van een op grond van de Wnb verleende natuurvergunning is een besluit in de zin van artikel 1:3 van de Awb. In dit geval stonden de (financiële) belangen van [appellante sub 3] niet in de weg aan de wijziging van de tenaamstelling. Uit de uitspraak van 21 maart 2012

[ECLI:NL:RVS:2011:BV9525](#) kan niet kan worden afgeleid dat een verzoek om wijziging van de tenaamstelling van een natuurvergunning uitsluitend kan worden gedaan door de vergunninghouder en niet door een andere belanghebbende.

[...] Het college heeft [...] de tenaamstelling van de aan [appellante sub 3] op grond van de Natuurbeschermingswet 1998 verleende vergunning (hierna: natuurvergunning), gewijzigd in Dutch Dairy Genetics B.V..

[...] 1. In deze zaak gaat het over de vraag of tegen de wijziging van de tenaamstelling van een natuurvergunning geprocedeerd kan worden en als dat kan of het college de natuurvergunning die aan [appellante sub 3] was verleend op naam van Dutch Dairy mocht zetten.

[...] Is de wijziging van de tenaamstelling een besluit?

[...] 5.2. Een natuurvergunning kan op grond van de Wnb of - in het geval de vergunning betrekking heeft op een project waarvoor tevens een omgevingsvergunning als bedoeld in artikel 2.1 en artikel 2.2 van de Wabo is vereist - als onderdeel van een omgevingsvergunning worden verleend. In artikel 2.25, eerste en tweede lid, van de Wabo is voorzien in een regeling voor de overgang van een omgevingsvergunning op een andere natuurlijke of rechtspersoon. Daarin staat dat een omgevingsvergunning geldt voor eenieder die het project uitvoert. De aanvrager of vergunninghouder dient de overgang van de vergunning te melden aan het bevoegd gezag. Deze melding is voor de overgang van de vergunning niet constitutief (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 20 maart 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:BZ1634](#)). Een natuurtoestemming die als onderdeel van een omgevingsvergunning is verleend gaat dus op grond van artikel 2.25 van de Wabo van rechtswege over op degene die het project uitvoert.

5.3. In de Nbw 1998 en de Wnb is geen regeling opgenomen over de overgang van een natuurvergunning op een andere natuurlijke of rechtspersoon, die op grond van die wet is verleend. Zoals de Afdeling heeft overwogen in de uitspraak van 21 maart 2012, [ECLI:NL:RVS:2011:BV9525](#), betekent dat niet dat een natuurvergunning niet kan overgaan op een andere natuurlijke persoon of rechtspersoon. De aard van een op grond van de Wnb verleende natuurvergunning - die in de regel zaaksgebonden is - verzet zich er niet tegen dat een belanghebbende bij het bestuursorgaan dat bevoegd is de vergunning te verlenen een verzoek kan doen om wijziging van de tenaamstelling. De bevoegdheid om de tenaamstelling te wijzigen ligt naar het oordeel van de Afdeling besloten in de bevoegdheid tot vergunningverlening. Afhankelijk van de omstandigheden van het geval kan het bestuursorgaan medewerking verlenen aan het verzoek en langs die weg een overgang van de natuurvergunning bewerkstelligen. Deze mogelijkheid laat overigens de bevoegdheid van het college onverlet om in plaats daarvan een nieuwe natuurvergunning te verlenen.

5.4. De beslissing op het verzoek om wijziging van de tenaamstelling van een op grond van de Wnb verleende natuurvergunning is naar het oordeel van de Afdeling een besluit in de zin van artikel 1:3 van de Awb. Het besluit bewerkstelligt dat de aan de vergunning verbonden rechten en plichten overgaan op een andere vergunninghouder. Degene op wiens naam de natuurvergunning wordt gesteld wordt daardoor gerechtigd van die vergunning gebruik te maken. De Afdeling sluit hiermee aan bij haar rechtspraak over de wijziging van de tenaamstelling van een op grond van de Woningwet (oud) verleende bouwvergunning (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 21 december 2011, [ECLI:NL:RVS:2011:BU8906](#)).

5.5. De natuurvergunning die aan [appellante sub 3] is verleend, is een vergunning als bedoeld in artikel 19d van de Nbw 1998. In artikel 9.4, eerste lid, van de Wnb is bepaald dat een vergunning in de zin van artikel 19d van de Nbw 1998 gelijkgesteld wordt met een vergunning als bedoeld in artikel 2.7, tweede lid, van de Wnb.

De rechtbank is gelet op wat hiervoor in 5.3.4 is overwogen terecht tot het oordeel gekomen dat de beslissing van het college om de natuurvergunning van [appellante sub 3] op naam te stellen van Dutch Dairy een besluit is in de zin van artikel 1:3 van de Awb.

[...] Is [appellante sub 3] belanghebbende bij het besluit tot wijziging van de tenaamstelling?

[...] 6.1. De natuurvergunning stond op naam van [appellante sub 3]. Door de wijziging van de tenaamstelling van de natuurvergunning is zij geen vergunninghouder meer. Dat brengt mee dat het belang van [appellante sub 3] rechtstreeks bij het besluit is betrokken. De rechtbank is er dan ook terecht vanuit gegaan dat [appellante sub 3] belanghebbende is bij het besluit tot wijziging van de tenaamstelling van de natuurvergunning die op haar naam stond. [...]

Spelen de financiële belangen van [appellante sub 3] een rol bij het besluit tot wijziging van de tenaamstelling?

[...] 7.1. De Afdeling overweegt dat een besluit tot wijziging van de tenaamstelling van een natuurvergunning betrekking heeft op de vraag wie gerechtigd is van de natuurvergunning gebruik te maken. Het besluit heeft tot gevolg dat een andere natuurlijke of rechtspersoon de houder van een eerder verleende natuurvergunning wordt. In dit geval is het verzoek en het besluit tot wijziging van de tenaamstelling gedaan en genomen nadat Dutch Dairy eigenaar was geworden van de pluimveehouderij waarop de natuurvergunning betrekking heeft. [appellante sub 3] kon op dat moment geen gebruik meer maken van de natuurvergunning. De (financiële) belangen van [appellante sub 3] stonden daarom niet in de weg aan de wijziging van de tenaamstelling. De rechtbank heeft dan ook ten onrechte overwogen dat het college het financiële belang van [appellante sub 3] had moeten betrekken bij het besluit tot wijziging van de tenaamstelling en dat het college pas tot wijziging van de tenaamstelling kon overgaan nadat de vergunninghouder door de rechtsopvolger is gecompenseerd.

Het betoog van Dutch Dairy en het college slaagt. Hun betoog dat de rechtbank ten onrechte heeft aangenomen dat de natuurvergunning een aanzienlijke waarde vertegenwoordigt voor [appellante sub 3] hoeft geen bespreking meer.

[...] Kon Dutch Dairy het verzoek tot wijziging van de tenaamstelling van de natuurvergunning doen?

[...] 9.1. De Afdeling is van oordeel dat de rechtbank terecht heeft overwogen dat uit de door [appellante sub 3] aangehaalde zinsnede uit de uitspraak van 21 maart 2012 [Red: [ECLI:NL:RVS:2011:BV9525](#)] niet kan worden afgeleid dat een verzoek om wijziging van de tenaamstelling van een natuurvergunning uitsluitend kan worden gedaan door de vergunninghouder en niet door een andere belanghebbende, zoals in dit geval Dutch Dairy. Het verzoek om wijziging van de tenaamstelling door Dutch Dairy is daarom, zoals de rechtbank terecht heeft gesteld, een aanvraag als bedoeld in artikel 1:3, derde lid, van de Awb.

Voorts is anders dan [appellante sub 3] stelt de toestemming of instemming van degene op wiens de naam de vergunning was gesteld geen vereiste voor het wijzigen van de tenaamstelling van de natuurvergunning. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:667](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Werkloosheid

JnB 2021, 261

Rechtbank Amsterdam, 26-03-2021, AMS 20/3392

Raad van bestuur van het Uww, verweerder.

WW 1b lid 5

WERKLOOSHEID. WERKGEVER IN BUITENLAND. FICTIEF INKOMEN. Verweerder heeft in het geval van eiser op de juiste wijze toepassing gegeven aan de wet- en regelgeving, die dwingend van aard is. De WW schrijft de berekening van een fictief inkomen dwingend voor aan verweerder als iemand niet-verzekeringsplichtige arbeid verricht. Dit fictieve bedrag moet worden berekend aan de hand van het gemiddeld aantal arbeidsuren van het oude WW-recht, het aantal gewerkte uren in niet-verzekeringsplichtige arbeid en het dagloon van het WW-

recht. De precieze wijze waarop verweerder het fictieve inkomen moet berekenen is wettelijk voorgeschreven in artikel 1b, vijfde lid, van de WW. De WW geeft verweerder geen vrijheid om het inkomen op een andere wijze vast te stellen. Artikel 1b, vijfde lid, van de WW kent ook geen hardheidsclausule om in geval van een onevenredige uitwerking van de regels af te wijken. De rechtbank begrijpt dat de werkwijze van verweerder voor eiser moeilijk te volgen is. Het lijkt immers niet logisch dat wordt uitgegaan van een fictief inkomen dat vele malen hoger is dan het inkomen dat eiser feitelijk heeft ontvangen. De wetgever heeft echter bij niet-verzekeringplichtige arbeid voor deze systematiek gekozen. Die systematiek pakt in dit geval voor eiser nadelig uit. Dat is echter een gevolg van een (bewuste) keuze van de wetgever geweest en het is niet aan de rechter, maar aan de wetgever om eventuele onredelijke gevolgen ongedaan te maken.

[ECLI:NL:RBAMS:2021:1426](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB 2021, 262

Voorzieningenrechter Rechtbank Den Haag, 22-03-2021 (publ. 29-03-2021), SGR 21/951
college van burgemeester en wethouders van Voorschoten, verweerder.

PW

PARTICIPATIEWET. De voorzieningenrechter is van oordeel dat verweerder in zijn onderzoek en oordeelsvorming onvoldoende gewicht heeft toegekend aan de door verzoeker overgelegde verklaringen van hulpverleners die bevestigen dat verzoeker een andere levensstijl heeft dan de gemiddelde mens. De voorzieningenrechter is van oordeel dat verweerder onvoldoende rekening heeft gehouden met de mogelijkheid dat in het geval van verzoeker inderdaad sprake is van een bijzondere levensstijl die tot een andere waardering van leefomstandigheden aanleiding moet geven. De voorzieningenrechter wijst het verzoek toe en treft de voorlopige voorziening dat verweerder aan verzoeker bij wijze van voorschot een uitkering toekent naar de voor hem geldende norm tot zes weken na bekendmaking van de beslissing op bezwaar.

[ECLI:NL:RBDHA:2021:2487](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB 2021, 263

MK CRvB, 31-03-2021, 18 5213 WLZ, 18/5214 WLZ, 18/5588 WLZ, 18/5590 WLZ

CZ Zorgkantoor B.V..

Awb 4:46

Wlz 3.3.3

Blz 3.6.1, 3.6.4

Rlz 5.17, 5.18, 5.21, 5.22, 5.23

WET LANGDURIGE ZORG. PGB. Zoals het zorgkantoor ter zitting van de Raad heeft erkend hebben de bij bestreden besluiten 1 en 2 gehandhaafde besluiten 'resultaat administratief onderzoek' geen wettelijke grondslag. Dit betekent dat deze besluiten niet genomen hadden mogen worden. De rechtbank heeft dit niet onderkend. Ten behoeve van de rechtsontwikkeling en duidelijkheid en met uitdrukkelijke instemming van partijen zal de Raad in dit specifieke geval het hoger beroep mede gericht achten tegen bestreden besluiten 3 en 4 en de beroepen tegen die besluiten beoordelen. Bij bestreden besluiten 3 en 4 heeft het zorgkantoor de pgb's van [appellant 1] en [appellant 2] voor het jaar 2017 lager vastgesteld dan de bij de verlening bepaalde bedragen, onder meer op de grond dat zij niet hebben voldaan aan de aan het pgb verbonden verplichting uit artikel 5.18, aanhef en onder d, van de Rlz. Van de door het zorgkantoor tegengeworpen schending van artikel 5.18, aanhef en onder d, van de Rlz is dus geen sprake. Dit betekent dat bestreden besluiten 3 en 4 niet berusten op een deugdelijke grondslag.

4.2.1. De Raad ziet aanleiding in deze zaak uiteen te zetten hoe het wettelijk systeem voor de vaststelling van een pgb op grond van de Wlz na invoering van het trekkingsrecht moet worden begrepen.

4.2.2. Het zorgkantoor verleent op aanvraag aan de verzekerde een pgb, indien aan de voorwaarden voor verlening is voldaan. Een pgb wordt per kalenderjaar verstrekt. Bij de verlening van het pgb worden door het zorgkantoor aan de verzekerde verschillende verplichtingen opgelegd. Op de verzekerde rust de verplichting een schriftelijke zorgovereenkomst te sluiten met iedere zorgaanbieder of mantelzorger die hij ten laste van zijn pgb zorg wil laten verlenen. De verzekerde legt deze overeenkomst ter goedkeuring voor aan het zorgkantoor en de Svb. De Svb verricht namens het zorgkantoor, op verzoek van de verzekerde, betalingen uit het pgb aan de zorgaanbieder of mantelzorger (het trekkingsrecht). De Svb voert niet alleen deze betalingen uit, maar ook het daarmee verbonden budgetbeheer.

Het zorgkantoor stelt het pgb binnen een half jaar na afloop van de subsidieperiode vast. Het zorgkantoor stelt het pgb vast op de som van de bedragen die de Svb heeft uitbetaald. Indien dit bedrag overeenkomt met het bedrag in het verleningsbesluit, kwalificeert het vaststellingsbesluit als een besluit als bedoeld in artikel 4:46, eerste lid, van de Awb. Indien de Svb minder heeft uitbetaald dan het bedrag in de verleningsbeschikking of een te hoog bedrag heeft uitbetaald dan wel indien de verzekerde geen betalingen heeft laten doen, kwalificeert het vaststellingsbesluit als een besluit als bedoeld in artikel 4:46, tweede lid, van de Awb. Tegen het verleningsbesluit, de besluiten inzake goedkeuring van de zorgovereenkomst en het vaststellingsbesluit staan de rechtsmiddelen van de Awb open.

4.3. Voor deze zaken betekent dit het volgende. Zoals het zorgkantoor ter zitting van de Raad heeft erkend hebben de bij bestreden besluiten 1 en 2 gehandhaafde besluiten 'resultaat administratief onderzoek' geen wettelijke grondslag. Dit betekent dat deze besluiten niet genomen hadden mogen worden. De rechtbank heeft dit niet onderkend. De Raad zal de aangevallen uitspraak vernietigen en, doende wat de rechtbank zou behoren te doen, de beroepen tegen bestreden besluiten 1 en 2 gegrond verklaren, die besluiten vernietigen en de besluiten van 31 januari 2018 herroepen.

4.4. Ten behoeve van de rechtsontwikkeling en duidelijkheid en met uitdrukkelijke instemming van partijen zal de Raad in dit specifieke geval het hoger beroep mede gericht achten tegen bestreden besluiten 3 en 4 en de beroepen tegen die besluiten beoordelen.

4.5. Bij bestreden besluiten 3 en 4 heeft het zorgkantoor de pgb's van [appellant 1] en [appellant 2] voor het jaar 2017 lager vastgesteld dan de bij de verlening bepaalde bedragen, onder meer op de

grond dat zij niet hebben voldaan aan de aan het pgb verbonden verplichting uit artikel 5.18, aanhef en onder d, van de Rlz. Deze besluiten moeten in zoverre worden aangemerkt als vaststellingsbesluiten als bedoeld in artikel 4:46, tweede lid, aanhef en onder b, van de Awb.

4.6. Volgens het zorgkantoor moet artikel 5.18, aanhef en onder d, van de Rlz aldus worden begrepen dat een zorgverlener niet meer dan veertig uur per week zorg mag verlenen, ongeacht of deze zorg aan één of meer budgethouders wordt verleend. Met appellanten volgt de Raad dit standpunt van het zorgkantoor niet. Deze uitleg van het zorgkantoor vindt geen steun in de tekst van artikel 5.18, aanhef en onder d, van de Rlz. In de tekst van de bepaling is de zinsnede 'voor hem' opgenomen, hetgeen er juist op duidt dat de zorgverlener niet meer dan veertig uur in één week voor die specifieke verzekerde werkzaamheden mag verrichten. In de toelichting staat dat de verplichtingen van artikel 5.18 van de Rlz zijn ontleend aan de Regeling subsidies AWBZ (Rsa) (Stcrt. 2014, 36917, blz. 77). In de toelichting bij het identieke artikel 2.6.9, eerste lid, aanhef en onder i, van de Rsa staat niet meer dan dat met dit artikelonderdeel is geregeld dat een zorgverlener niet meer dan veertig uur per week voor dezelfde budgethouder kan werken om daarmee omzeiling van de nieuwe bepaling met betrekking tot het maximumtarief te voorkomen (Stcrt. 2010, 21164, blz. 11). Ook de toelichting biedt derhalve geen steun voor de uitleg van het zorgkantoor. Wat in de door het zorgkantoor genoemde brieven van de Staatssecretaris van VWS is vermeld over deze verplichting leidt niet tot een ander oordeel, te meer nu deze brieven dateren van na de totstandkoming van bovengenoemde bepalingen in de Rsa en de Rlz.

4.7. Van de door het zorgkantoor tegengeworpen schending van artikel 5.18, aanhef en onder d, van de Rlz is dus geen sprake. Dit betekent dat bestreden besluiten 3 en 4 niet berusten op een deugdelijke grondslag. De Raad zal de beroepen tegen bestreden besluiten 3 en 4 gegrond verklaren en die besluiten vernietigen. Ter zitting van de Raad heeft het zorgkantoor te kennen gegeven dat het de in bestreden besluiten 3 en 4 genoemde andere onregelmatigheden niet alsnog aan [appellant 1] en [appellant 2] zal tegenwerpen. Derhalve ziet de Raad aanleiding om zelf in de zaak te voorzien als bedoeld in artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder b, van de Awb door de besluiten van 20 juni 2018 en 27 juni 2018 te herroepen en met toepassing van artikel 4:46, tweede lid, aanhef en onder a, van de Awb het pgb van [appellant 1] voor het jaar 2017 vast te stellen op € 99.359,60 en het pgb van [appellant 2] voor het jaar 2017 vast te stellen op € 106.554,60. Dit zijn de bedragen die de Svb in totaal heeft uitbetaald voor de zorg die aan [appellant 1] en [appellant 2] in 2017 is verleend. [...]

[ECLI:NL:CRVB:2021:727](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

AVG

JnB 2021, 264

MK ABRS, 31-03-2021, 202002334/1/A3

burgemeester van Dordrecht.

Algemene Verordening Gegevensbescherming (hierna: AVG) 15, 17

AVG. I.c. is terecht overwogen dat artikel 15, eerste lid, aanhef en onder e, van de AVG niet met zich brengt dat een later ingediend verzoek om wissing, altijd moet worden samengevoegd met een lopende procedure van een verzoek om inzage als die zich nog in de

bestuurlijke fase bevindt. Dat artikellid ziet namelijk op het recht op informatie over de mogelijkheid van het doen van een verzoek tot het rectificeren of wissen van persoonsgegevens en niet op het verzoek om wissing zelf.

Besluit waarbij de burgemeester een verzoek van [appellant] om inzage in hem betreffende persoonsgegevens heeft ingewilligd. [...]

4. [appellant] betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat de burgemeester terecht zijn verzoek om wissing van zijn persoonsgegevens niet in het besluit van 2 april 2019 heeft betrokken. [...]

- Had de burgemeester de verzoeken om inzage en wissing moeten samenvoegen?

5. In het geval lopende de procedure in bezwaar over een verzoek op grond van de AVG ook een verzoek op een andere grond van de AVG wordt gedaan, zoals een verzoek om wissing, komt aan de burgemeester een keuzemogelijkheid toe. De burgemeester kan deze keuze laten afhangen van de omstandigheden van het geval. De burgemeester kan de beslissing op het verzoek om wissing nemen in samenhang met de beslissing op het bezwaar over het verzoek om inzage. Dit is dan ook voor wat betreft het verzoek om wissing een besluit op bezwaar. De burgemeester kan op het verzoek om wissing ook een afzonderlijk primair besluit nemen, waartegen bezwaar kan worden gemaakt. De rechtbank heeft terecht overwogen dat artikel 15, eerste lid, aanhef en onder e, van de AVG niet met zich brengt dat een later ingediend verzoek om wissing, altijd moet worden samengevoegd met een lopende procedure van een verzoek om inzage als die zich nog in de bestuurlijke fase bevindt. Dat artikellid ziet namelijk op het recht op informatie over de mogelijkheid van het doen van een verzoek tot het rectificeren of wissen van persoonsgegevens en niet op het verzoek om wissing zelf.

5.1. [appellant] heeft eerst een verzoek om inzage ingediend. Dat verzoek is ingewilligd en [appellant] heeft kennis kunnen nemen van zijn persoonsgegevens. Na kennisneming van deze persoonsgegevens heeft hij ook verzocht gegevens te wissen. In eerste instantie heeft hij dat gedaan in het aanvullend bezwaarschrift in de procedure over het inzageverzoek. Later heeft hij een zelfstandig verzoek om wissing ingediend. Dat verzoek is door de burgemeester afgewezen. Zoals op de zitting in hoger beroep is komen vast te staan, is het bezwaar daartegen ongegrond verklaard en is tegen dat besluit beroep ingesteld bij de rechtbank.

De burgemeester heeft het eerste verzoek om wissing niet meegenomen in het besluit op bezwaar over het inzageverzoek. Gezien het voorgaande had de burgemeester de mogelijkheid daarvoor te kiezen. Wat [appellant] heeft aangevoerd, leidt niet tot het oordeel dat de burgemeester niet in redelijkheid ervoor heeft kunnen kiezen over het verzoek om wissing een afzonderlijk primair besluit te nemen. Omdat [appellant] inmiddels op 21 mei 2019 ook een zelfstandig verzoek om wissing had ingediend waarop de burgemeester heeft beslist, is de Afdeling met de rechtbank van oordeel dat [appellant] niet is geschaad in zijn procesbelang doordat de burgemeester geen afzonderlijk primair besluit heeft genomen over het eerste verzoek om wissing in het aanvullend bezwaarschrift.

Het betoog slaagt niet. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:675](#)

JnB 2021, 265

Rechtbank Overijssel, 26-03-2021 (publ. 29-03-2021), ZWO 20/1599

college van burgemeester en wethouders van Ommen, verweerder.

Algemene Verordening Gegevensbescherming 15

AVG. Verzoek om inzage. I.c. is eiser niet geïdentificeerd en ook niet identificeerbaar. Dit

betekent dat eiser niet kan worden geduid als een ‘betrokkene’ in de zin van de AVG. Dit heeft tot gevolg dat zijn verzoek niet kan worden geduid als een verzoek als bedoeld in artikel 15 van de AVG.

Brief waarbij eiser beroep heeft ingesteld tegen het niet tijdig nemen van een beslissing op zijn verzoek inhoudende het verkrijgen van inzage in hem betreffende persoonsgegevens die al dan niet door de gemeente Ommen worden verwerkt. [...]

8. Eiser heeft in zijn verzoek, gelet op de bewoordingen hiervan, een beroep gedaan op artikel 15 van de AVG. Dat (impliciet) een beroep op de AVG wordt gedaan, betekent nog niet dat de AVG op het verzoek van toepassing is. Daartoe is vereist dat het verzoek kan worden geduid als een verzoek op grond van (in dit geval) artikel 15 van de AVG.

Artikel 15, eerste lid, van de AVG kent enkel ‘de betrokkene’ het recht toe om een verzoek bij de verwerkingsverantwoordelijke in te dienen om inzage in zijn/haar al dan niet verwerkte persoonsgegevens. Een betrokkene is een geïdentificeerde of identificeerbare natuurlijke persoon, waarbij als identificeerbaar wordt beschouwd een natuurlijke persoon die direct of indirect kan worden geïdentificeerd, met name aan de hand van een identicator zoals een naam, een identificatienummer en locatiegegevens, of een online identicator. Dit volgt uit artikel 4, onder 1, van de AVG.

In deze zaak is eiser niet geïdentificeerd en ook niet identificeerbaar. Eiser heeft immers in zijn verzoek enkel zijn voorletters en (achter)naam vermeld en hij weigert de gevraagde informatie (waarmee hij kan worden geïdentificeerd) aan verweerder te verstrekken. Dit betekent dat eiser niet kan worden geduid als een ‘betrokkene’ in de zin van de AVG. Dit heeft tot gevolg dat het verzoek van 29 april 2020 niet kan worden geduid als een verzoek als bedoeld in artikel 15 van de AVG. Er is daarentegen sprake van een ‘gewoon’ verzoek om informatie.

9. Omdat het verzoek van eiser niet is te beschouwen als een verzoek om toepassing van de AVG en een publiekrechtelijke grondslag voor het verzoek ontbreekt, is het uitblijven van een beslissing op dit verzoek niet te duiden als het niet tijdig nemen van een besluit als bedoeld in artikel 1:3, eerste lid, van de Awb. Gelet op het bepaalde in artikel 8:1 van de Awb, gelezen in verbinding met artikel 6:2, aanhef en onder b, van de Awb, kan tegen het uitblijven van die beslissing geen beroep worden ingesteld. De rechtbank is daarom onbevoegd om van het door eiser ingestelde beroep kennis te nemen.

10. De rechtbank verklaart zich onbevoegd.

[ECLI:NL:RBOVE:2021:1296](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Arbeidsomstandighedenwet

JnB 2021, 266

MK ABRs, 31-03-2021, 201905957/1/A3

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

Arbeidsomstandighedenwet 34

Arbeidsomstandighedenbesluit (Arbobesluit) 3.16

Beleidsregel boeteoplegging arbeidsomstandighedenwetgeving

ARBEIDSOMSTANDIGHEDEN. Voorkomen valgevaar. Overtreding artikel 3.16, eerste lid, van het Arbobesluit. Sprake van valgevaar als bedoeld in artikel 3.16, tweede lid, van het

Arbobesluit. Onder risico-verhogende omstandigheden moet ook worden verstaan omstandigheden die de gevolgen van een val vergroten. Verwijzing naar ABRS 25-02-2015, [ECLI:NL:RVS:2015:536](#).

[...] 1. [appellante sub 2] is een transportbedrijf. Tijdens werkzaamheden op een bouwterrein heeft zich [...] een arbeidsongeval voorgedaan. [chauffeur], als chauffeur werkzaam bij het bedrijf, was bezig met het inladen van bouwhekken. Toen hij vanaf een zijklep van de laadbak van de vrachtwagen, in het verlengde van de laadbak, een hijsband naar beneden wilde gooien, is hij ongeveer 1,52 meter naar beneden gevallen toen hij naar de rand van de zijklep wilde stappen. [chauffeur] is met zijn linkerelleboog op de voet van een bouwhek gevallen. De elleboog was uit de kom en gebroken.

[...] Op grond van deze bevindingen heeft de minister [appellante sub 2] [...] een boete van € 10.800,00 opgelegd wegens het niet naleven van artikel 3.16, eerste lid, van het Arbobesluit. [...] Bij het besluit van 3 mei 2019 heeft de minister de boete alsnog verlaagd naar € 9.450,00.

[...] 4. De Afdeling is met de rechtbank van oordeel dat in dit geval sprake is van valgevaar zoals bedoeld in artikel 3.16, tweede lid, van het Arbobesluit. De rechtbank heeft daartoe terecht overwogen dat in de toelichting bij artikel 3.16, tweede lid, van het Arbobesluit (Stb. 2006, 674, p. 12) is vermeld dat in deze bepaling is opgenomen dat bij omstandigheden die het risico van vallen vergroten maatregelen moeten worden genomen. Bij omstandigheden die het risico van vallen vergroten kan gedacht worden aan weersomstandigheden, het werken boven een gevaarlijk oppervlak of het werken met gevaarlijke arbeidsmiddelen. Hieruit volgt dat onder risico-verhogende omstandigheden ook moeten worden verstaan omstandigheden die de gevolgen van een val vergroten (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 25 februari 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:536](#)). Dat de voet van het bouwhek zo dicht bij de vrachtwagen lag dat [chauffeur] daarop kon vallen, is een risico-verhogende omstandigheid.

[...] 7. In geschil is de vraag of [appellante sub 2] artikel 3.16, eerste lid, van het Arbobesluit heeft overtreden.

7.1. De Afdeling is, anders dan de rechtbank, van oordeel dat de zijklep van de laadbak van de vrachtwagen niet kan worden aangemerkt als een veilige werkvloer voor werkzaamheden met valgevaar. Daargelaten of die zijklep 70 of 90 centimeter uitstak, is het oppervlak van de werkvloer niet zo groot dat deze als veilige werkvloer aangemerkt kan worden zoals bedoeld in artikel 3.16, eerste lid, van het Arbobesluit. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat een werknemer tijdens de werkzaamheden vanaf de zijklep voortdurend in de weer is met de hijsbanden en bouwhekken, zich afwisselend richtend tot de laadbak en de hijskraan. Daarmee is niet gezegd dat in zo'n situatie de zijklep per se van leuning of hekwerken voorzien moet zijn. De minister is met alternatieven gekomen die het de sector naar het oordeel van de Afdeling niet onmogelijk maken om dergelijke werkzaamheden op een veilige wijze te verrichten. Allereerst had de voet van het bouwhek verwijderd kunnen worden rondom de vrachtwagen zodat een werknemer bij het vallen tijdens de werkzaamheden in ieder geval niet daarop terecht zou komen. Ook kan de werknemer, in plaats van dat hij de hijsbanden vanaf de zijklep uit de laadbak gooit, de hijsbanden vanaf de grond uit de laadruimte halen, eventueel nadat de hijsbanden naar een voor hem vanaf de grond bereikbaar punt op het achterstel zijn verplaatst. De enkele extra bewegingsruimte van 70 of 90 centimeter buiten de laadbak zonder enige beveiliging is onvoldoende om bij een misstap valgevaar tegen te gaan. Het werkoppervlak is in dat geval immers slechts enigszins verplaatst zodat het gevaar om te vallen groot blijft. Zoals de minister terecht betoogt, is een werknemer gelet op de grootte van de zijklep in feite altijd in de buurt van de rand van de zijklep, hoe dicht de werknemer zich ook in de buurt van de

laadbak bevindt.

7.2. De rechtbank heeft ten onrechte geoordeeld dat [appellante sub 2] artikel 3.16, eerste lid, van het Arbobesluit niet heeft overtreden. Het betoog slaagt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:680](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Gemeentewet

Jnb 2021, 267

Voorzieningenrechter rechtbank Amsterdam, 25-03-2021 (publ. 29-03-2021), AMS 21/1274
burgemeester van Amsterdam, verweerder.

Gemeentewet 151c

Wet openbare manifestaties 1 lid 1

GEMEENTEWET. APV. Tijdelijk cameratoezicht. De bestuursrechter is bevoegd te oordelen over de specifieke locatie van de camera, hoewel dat in dit geval geen onderdeel is van de bestreden besluiten. De huidige uitvoering voldoet niet aan de eisen van proportionaliteit en subsidiariteit. Het toezicht met de 360o-camera voor het keukenraam van verzoeker kan daarom niet op de huidige manier worden gecontinueerd.

[...] Is de bestuursrechter bevoegd te oordelen over de specifieke plek van de camera?

8. In de primaire besluiten is besloten tot cameratoezicht op en rond het [adres] . In het plaatsingsbesluit is enkel het gebied en de duur van het toezicht aangegeven. Over de camerapositie staat niets opgenomen in de primaire besluiten. Desalniettemin is de voorzieningenrechter van oordeel dat in het kader van een plaatsingsbesluit als hier aan de orde bij verweerder bezwaar kan worden gemaakt tegen de feitelijke locatie van een camera. Uit het Amsterdam Beleidskader Cameratoezicht van november 2012 (beleidskader) volgt dat verweerder gewoonlijk een besluit tot cameratoezicht neemt op basis van een Plan van Aanpak (PVA). Volgens dit beleidskader maken een cameraplan met gewenste cameraposities onderdeel uit van een PVA. Deze algemene werkwijze geeft reden om aan te nemen dat de specifieke camerapositie en gebruikte techniek betrokken wordt bij de besluitvorming om al dan niet over te gaan tot cameratoezicht. Dit ligt ook voor de hand, omdat factoren als deze een rol kunnen spelen in de belangenafweging (tussen privacy en openbare orde) die in dat kader wordt gemaakt. Dat er in dit geval geen PVA is opgemaakt geeft geen aanleiding om anders te oordelen.

[...] Voldoet het cameratoezicht aan de eisen van proportionaliteit en subsidiariteit?

11. In de praktijk maakt verweerder dus gebruik van een 360o-camera. Niet is in geschil dat met een dergelijke camera in de woning van verzoeker kan worden gekeken. Verweerder heeft aangegeven dat dit niet gebeurt door een *privacy mask* in de software. Hierdoor worden woningen vanaf de eerste verdieping afgeschermd. Verweerder heeft prints overgelegd van het bereik van de camera voor het keukenraam van verzoeker. Daarop is inderdaad te zien dat de (ramen van de) woningen vanaf de eerste verdieping zwart zijn. Dit geldt overigens niet voor de ramen van woningen op de begane grond. Echter, verzoeker kan aan de camera niet zien waarop de camera is gericht. Verzoeker kan evenmin zien of het *privacy mask* naar behoren werkt. Het is daarom goed voorstelbaar dat verzoeker zich door deze 360o-camera op enkele meters van zijn keukenraam in zijn privacy en woongenot voelt aangetast. Het enige waar verzoeker op af kan gaan, is de mededeling van verweerder dat met de camera niet in de woning van verzoeker wordt gekeken.

Hoewel de voorzieningenrechter niet twijfelt aan deze mededeling van verweerder, is de voorzieningenrechter van oordeel dat verzoeker hier geen genoegen mee hoeft te nemen. Dat er geen oplossing kan worden gevonden die enerzijds recht doet aan het belang van openbare orde en anderzijds aan de privacy belangen van verzoeker, op een zodanige wijze dat verzoeker zélf kan zien dat zijn privacy is gewaarborgd, acht de voorzieningenrechter niet aannemelijk.

12. De voorzieningenrechter is daarom van oordeel dat het huidige cameratoezicht de privacy en het woongenoot van verzoeker onevenredig schendt. Uitgaande van de noodzaak tot cameratoezicht op het [adres] , voldoet de huidige uitvoering niet aan de eisen van proportionaliteit en subsidiariteit. Het toezicht met de 360o-camera voor het keukenraam van verzoeker kan daarom niet op de huidige manier worden gecontinueerd. [...]

13. De voorzieningenrechter wijst het verzoek om een voorlopige voorziening toe in de zin dat verweerder het cameratoezicht ter hoogte van verzoekers keukenraam zo aanpast dat het voor verzoeker zichtbaar en controleerbaar is dat inkijk in zijn woning onmogelijk is. [...]

[ECLI:NL:RBAMS:2021:1413](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Huisvesting

JnB 2021, 268

MK ABRS, 31-03-2021, 202002362/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Wet basisregistraties adressen en gebouwen (Wet BAG) 1

Huisvestingswet 2014 (Hw) 21

Huisvestingsverordening Amsterdam 2016 (Hv) 3.1.2

HUISVESTING. BOETE. Onttrekking woonruimte. Het college heeft het boetebesluit mede gebaseerd op de registratie in de BAG en op registraties van personen in de Basisregistratie Personen. In dit geval is niet voldaan aan de strenge maatstaven die worden gesteld aan het opleggen van een punitieve sanctie. Dan moet namelijk buiten redelijke twijfel zijn komen vast te staan dat de overtreding is begaan.

[...] bestuurlijke boete opgelegd van € 148.500,00 wegens onttrekking van woonruimten aan de bestemming tot bewoning.

[...] Beoordeling

5. Niet in geschil is dat de elf wooneenheden ten tijde van de controles op 15 augustus en 13 september 2016 werden verhuurd aan toeristen. In geschil is de vraag of sprake is van woningen die tot de woonruimtevoorraad behoorden en dus in strijd met artikel 21, aanhef en onder a, van de Huisvestingswet 2014 (hierna: Hw) in samenhang met artikel 3.1.2, eerste lid, aanhef en onder a, van de Huisvestingsverordening Amsterdam 2016 (hierna: Hv) werden gebruikt.

6. Zoals de Afdeling heeft overwogen in de uitspraak van

29 januari 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:261](#), kan onttrekking in de zin van de Hw slechts plaatsvinden, indien het desbetreffende gebouw op enig moment is bestemd voor permanente bewoning. Of dat het geval is moet worden beoordeeld aan de hand van objectieve maatstaven, waarbij noch het feitelijk gebruik noch de registratie van bewoning in de brp [Red: Basisregistratie Personen} doorslaggevend is. Uit de uitspraak van 7 februari 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:428](#), volgt dat als

objectieve maatstaf om vast te stellen of een gebouw op enig moment is bestemd voor permanente bewoning van belang kan zijn hoe dit gebouw in de BAG is geregistreerd.

7. [appellant] betoogt terecht dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat met het nummeraanduidingsbesluit van 22 september 2014 de juridische status van het gebouw is vastgesteld. Zoals uit de uitspraak van de Afdeling van 13 november 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:1980](#), volgt, houdt het gebruik van de term woning in het nummeraanduidingsbesluit geen relevante juridische kwalificatie in. Met het nummeraanduidingsbesluit is tot uitdrukking gebracht dat een ruimte kwalificeert als verblijfsobject in de zin van artikel 1, aanhef en onder q, van de Wet BAG en daarom dus een nummeraanduiding moet krijgen. Daarmee staat nog niet vast dat deze verblijfsobjecten ook voor permanente bewoning zijn bestemd. Daarvoor is aanvullend bewijs nodig. Het college heeft het boetebesluit mede gebaseerd op de registratie in de BAG en op registraties van personen in de brp. Hoewel de registratie van het gebouw in de BAG als verblijfsobject met gebruiksdoel "woonfunctie" van belang kan zijn, kan ook aan deze registratie geen doorslaggevende betekenis worden toegekend voor het oordeel dat het hier gaat om elf woningen bestemd voor permanente bewoning in de zin van de Hw en Hv. Wat de registratie in de brp betreft stelt [appellant] terecht dat er weliswaar tot in 2014 meerdere personen langdurig ingeschreven hebben gestaan op het adres [locatie 3], maar dat het desbetreffende gedeelte van het pand toen nog in de BAG stond geregistreerd als één adres waar kamers werden verhuurd zijnde onzelfstandige woonruimten. Ook hieruit kan niet eenduidig worden afgeleid dat in het pand elf voor permanente bewoning bestemde woningen aanwezig zijn, die tot de aangewezen woonruimtevoorraad behoren.

Uit het voorgaande volgt dat in dit geval niet is voldaan aan de strenge maatstaven die worden gesteld aan het opleggen van een punitieve sanctie. Dan moet namelijk buiten redelijke twijfel zijn komen vast te staan dat de overtreding is begaan. Naar het oordeel van de Afdeling is dat hier niet het geval en heeft het college daarom ten onrechte aangenomen dat [appellant] de overtreding heeft begaan. Gelet hierop heeft de rechtbank ten onrechte geoordeeld dat het college terecht heeft aangenomen dat [appellant] artikel 21, aanhef en onder a, van de Hw in samenhang met artikel 3.1.2, eerste lid, aanhef en onder a, van de Hv heeft overtreden. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:666](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Subsidie

JnB 2021, 269

MK ABRS, 31-03-2021, 202001123/1/A2

college van gedeputeerde staten van Gelderland, appellant.

Awb 4:41, 4:72

SUBSIDIE. Wat betreft de vergoeding voor de egaliseringsreserve bij per boekjaar verstrekte subsidies aan rechtspersonen is artikel 4:72 van de Awb een bijzondere bepaling ten opzichte van de in artikel 4:41 van de Awb opgenomen algemene bepaling. Artikel 4:72 van de Awb bepaalt echter niets over de termijn waarbinnen een subsidieverstrekkend bestuursorgaan de vergoeding ter zake van de egaliseringsreserve moet vaststellen. De gelaagde structuur van de Awb brengt met zich dat voor het vaststellen van die termijn moet worden teruggevallen op de algemene bepaling, in dit geval het derde lid van artikel 4:41 van de Awb.

Uit artikel 4:41, derde lid, van de Awb volgt een termijn van een jaar. De vaststelling van de

vergoedingsplicht dient te gebeuren binnen een jaar nadat het bestuursorgaan op de hoogte is gekomen of kon zijn van de gebeurtenis die het recht op vergoeding deed ontstaan, maar dat het moment van vaststellen van de vergoedingsplicht nooit later mag liggen dan vijf jaar na de bekendmaking van het laatste vaststellingsbesluit. Dit zijn vervaltermijnen. Verwijzing naar de MvT onder artikel 4.2.4.4 (nu: artikel 4:41) van de Awb (Kamerstukken II 1993-94, 23 700, nr. 3, p. 69).

[ECLI:NL:RVS:2021:670](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB 2021, 270

MK ABRS, 31-03-2021, 202002722/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Rotterdam.

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 1, 3 lid 1

WOB. WERKZAAM ONDER VERANTWOORDELIJKHEID VAN. Havenbedrijf Rotterdam is niet onder verantwoordelijkheid van het college werkzaam, als bedoeld in artikel 3, eerste lid, van de Wob.

[...] 1. [appellant] is journalist en in die hoedanigheid geïnteresseerd in de buitenlandse activiteiten van het Havenbedrijf Rotterdam, [...] Hij heeft daarom een Wob-verzoek ingediend bij het Havenbedrijf Rotterdam (hierna: het Havenbedrijf) dat het verzoek heeft doorgezonden aan het college. [...]

[...] 5.1 Gezien het voorgaande is de Afdeling met de rechtbank van oordeel dat het Havenbedrijf niet onder verantwoordelijkheid van het college werkzaam is, als bedoeld in artikel 3, eerste lid, van de Wob. De rechtbank heeft dan ook terecht geoordeeld dat het college niet was gehouden om informatie bij het Havenbedrijf op te vragen om vervolgens inhoudelijk te toetsen of die informatie openbaar kon worden gemaakt op grond van de Wob. De stelling van [appellant] dat het tot de publieke taak van het college zou moeten behoren om informatie die bij privaatrechtelijke organisaties berust daar op te vragen, onder zich te houden en openbaar te maken, kan hem niet baten. De Wob verplicht daar niet toe. Deze wet is alleen van toepassing voor zover informatie bij het bestuursorgaan zelf of bij een onder verantwoordelijkheid van het bestuursorgaan werkzame instelling, dienst of bedrijf berust. Zoals hiervoor is overwogen, doet die situatie zich hier niet voor. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:658](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet schadefonds geweldsmisdrijven

JnB 2021, 271

Rechtbank den Haag, 12-03-2021 (publ. 26-03-2021), SGR 20/2670

Commissie Schadefonds Geweldsmisdrijven, verweerder.

Wet schadefonds geweldsmisdrijven 7

WET SCHADEFONDS GEWELDSMISDRIJVEN. Te late indiening aanvraag uitkering uit het Schadefonds Geweldsmisdrijven in dit geval niet verschoonbaar.

[...] [Toekenning] uitkering uit het Schadefonds Geweldsmisdrijven (hierna: het schadefonds) van € 10.000,- [...].

[...] 6.4. Verweerder stelt zich terecht op het standpunt dat de te late indiening van de aanvraag niet verschoonbaar is. Omdat eiseres op 27 november 2014 een eerdere aanvraag om een uitkering uit het schadefonds heeft ingediend, was zij, evenals haar advocaat, in ieder geval vanaf die datum op de hoogte van de mogelijkheid een aanvraag om een uitkering in te dienen bij het schadefonds. Eiseres heeft niet zo spoedig als redelijkerwijs van haar verlangd mocht worden na 27 november 2014 haar tweede aanvraag ingediend. Zij heeft daar bijna vier jaar mee gewacht.

Dat eiseres niet zeker wist of zij een aanvraag kon indienen voor een misdrijf dat zo lang geleden heeft plaatsgevonden, betekent niet dat zij niet eerder dan pas op 29 oktober 2018 haar aanvraag had kunnen indienen. Zij werd op dat moment bijgestaan door een advocaat die haar had kunnen voorlichten en zij had in ieder geval zo snel mogelijk na 27 november 2014 haar onderhavige aanvraag kunnen indienen.

Nu eiseres dat niet heeft gedaan is de indiening van de aanvraag buiten de termijn van tien jaar terecht niet verschoonbaar geacht door verweerder.

6.5. [...] Hoewel de conclusie luidt dat eiseres te laat een uitkering uit het schadefonds heeft aangevraagd, heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat eiseres de bij het primaire besluit toegekende uitkering mag houden.

6.6. Het beroep is ongegrond. [...]

[ECLI:NL:RBDHA:2021:2430](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2021, 272

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arhem, 19-03-2021 (publ. 31-03-2021), NL21.1068

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30 lid 1

Verordening (EU) nr. 604/2013 29 lid 2

DUBLINVERORDENING. Onderduiken in de zin van de Dublinverordening. Eiser heeft gedurende de overdrachtstermijn van de Dublinverordening één keer niet voldaan aan zijn meldplicht, maar heeft zich de week daarop weer gemeld en verblijft sindsdien weer in de opvang. Het uitgangspunt in het Jawo-arrest [\[ECLI:EU:C:2019:218\]](#) is dat slechts sprake is van onderduiken als iemand doelbewust uit handen blijft van de autoriteiten met als doel om zijn overdracht te frustreren. Als iemand niet kan worden overgedragen omdat hij met onbekende bestemming is vertrokken, mag verweerder aannemen dat daarvan sprake was. In dit geval heeft verweerder echter onvoldoende gemotiveerd dat eiser niet kon worden overgedragen omdat hij met onbekende bestemming was vertrokken. Voor toepassing van het (bewijs)vermoeden bestond dus geen reden. Verder volgt uit het Jawo-arrest dat tegen dat

bewijsvermoeden voor de vreemdeling vervolgens nog de mogelijkheid openstaat om dit te weerleggen door aan te tonen dat hij niet de bedoeling had zich aan de overdracht te onttrekken. Met zijn handelen en zijn verklaringen is eiser hierin geslaagd. Daarbij is van belang dat hij een verklaring heeft gegeven voor het missen van de meldplicht, dat op dat moment nog geen vertrekgesprekken hadden plaatsgevonden en er ook nog geen gesprek of overdracht gepland was. Daarbij heeft eiser zich de week erop weer gemeld, terwijl op dat moment nog voldoende tijd resteerde voor een overdracht.

[ECLI:NL:RBDHA:2021:3114](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB 2021, 273

Tussenuitspraak Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 26-03-2021, NL21.295
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59 lid 1 a

VREEMDELINGENBEWARING. Ambtshalve beoordelen rechtmatigheid vreemdelingenbewaring. Tussenuitspraak na verwijzing en stellen prejudiciële vragen. Opheffing maatregel en onmiddellijke invrijheidstelling in verband met tijdsverloop. De rechtbank overweegt expliciet dat de beantwoording door het Hof van de door de rechtbank gestelde prejudiciële vragen noodzakelijk is om einduitspraak in de onderhavige procedure te kunnen doen. De rechtbank acht de beantwoording noodzakelijk om te vernemen of zij enkel bevoegd is om de door eiser aangedragen beroepsgronden te beoordelen of dat zij verplicht dan wel bevoegd is om alle feiten en omstandigheden te onderzoeken en te beoordelen om te beslissen op het verzoek van eiser om in vrijheid gesteld te worden. De rechtbank acht het niet opportuun om reeds nu de beroepsgronden van eiser tegen de voortduring van de detentie inhoudelijk te beoordelen. Nu de rechtbank thans niet beoordeelt of de detentie op enig moment in de te beoordelen periode onrechtmatig is geweest kan de rechtbank evenmin een beslissing nemen op het verzoek om schadevergoeding in verband een mogelijk ondergane onrechtmatige detentie.

[ECLI:NL:RBDHA:2021:2908](#)

JnB 2021, 274

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 26-03-2021, NL21.3777

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59 lid 1 a

EVRM 5

Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie 6, 47

VREEMDELINGENBEWARING. Vervolgberoep. De maatregel van bewaring wordt opgeheven en eiser wordt in vrijheid gesteld omdat de rechtbank het vooronderzoek niet op tijd heeft gesloten. Afwijking bestendige jurisprudentie.

6. De rechtbank stelt vast dat het vooronderzoek in deze procedure op grond van bovengenoemde wettelijke bepaling had moeten worden gesloten op 19 maart 2021. De rechtbank heeft het onderzoek evenwel pas gesloten op 21 maart 2021. Dit betekent dat sprake is van een

termijnoverschrijding. De rechtbank stelt feitelijk vast dat de termijnoverschrijding door de rechtbank enkel aan rechtbank is te wijten en dat hiervoor geen enkele aanwijsbare oorzaak bestaat.

7. De rechtbank ziet zich gesteld voor de vraag of de overschrijding van de termijn om het vooronderzoek te sluiten met zich meebrengt dat de voortduring van de maatregel na ommekomst van deze wettelijke termijn onrechtmatig is.

8. De rechtbank is ambtshalve bekend met de jurisprudentie die ziet op deze rechtsvraag. Uit de jurisprudentie van de rechtbanken valt af te leiden dat algemeen aanvaard is dat de toets die moet worden aangelegd uiteen is gezet in een uitspraak van de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State (Afdeling) uit 2001 (24 augustus 2001, ECLI:NL:RVS:2001:AD3827).

9. In deze uitspraak heeft de Afdeling – onder meer- als volgt overwogen:

“Overigens kan uit de bewoordingen van artikel 96, tweede lid, Vw 2000, noch uit de geschiedenis van de totstandkoming van de daarin neergelegde bepaling worden afgeleid dat is beoogd dat enkele overschrijding van die termijn tot gevolg heeft dat de voortduring van de bewaring niet langer rechtmatig is.”

10. De rechtbank volgt dit niet. Uit de bewoordingen van de in artikel 96, eerste lid, Vw 2000 genoemde termijn, noch uit de totstandkomingsgeschiedenis kan worden afgeleid dat overschrijding van die termijn op zichzelf niet fataal is. Zo volgt uit de Memorie van Toelichting (Kamerstukken II 1998/99, 26 732, nr. 3) slechts dat artikel 96 tot en met 103 Vw 2000 overeenkomen met de artikelen 34c tot en met 34j van de Vw 1994 en dat in deze artikelen het procesrecht wordt verwoord. Uit de bewoordingen valt nu juist af te leiden dat beoogd is een harde termijn te bepalen. Er is immers bepaald dat “de rechtbank het onderzoek sluit”. Deze bewoordingen duiden niet op het nog moeten betrekken van omstandigheden zoals de duur van de overschrijding of de belangen van partijen. Het is voorts weinig zinnig een concrete termijn in een wettelijke bepaling uit te leggen als een zachte termijn die bij overschrijding nog een nadere beoordeling vergt. Wettelijke termijnen worden in het algemeen bepaald om duidelijkheid en rechtszekerheid te verschaffen. Uit de bewoordingen van deze bepaling kan niet worden afgeleid dat iets anders dan het verschaffen van rechtszekerheid is beoogd.

11. Vreemdelingenbewaring is het inperken van het grondrecht op vrijheid zoals -onder meer- gegarandeerd door artikel 6 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Wettelijke bepalingen die voorschriften en termijnen voor de rechter bevatten dienen als procedurele waarborg voor de gedetineerde en dus reeds hierdoor kwetsbare vreemdeling. De rechtbank vermag dan ook niet in te zien waarom een overschrijding van deze termijn geen gevolgen zou moeten hebben voor de rechtmatigheidsbeoordeling.

12. De rechtbank overweegt dat - gelet op het karakter van vrijheidsontneming - er geen ruimte is voor een belangenafweging als de rechtbank niet voldoet aan de door de wet opgelegde termijnen. De wet bepaalt expliciet een termijn voor het vooronderzoek. In deze bepaling is geen voorbehoud gemaakt dat bij overschrijding van deze concrete termijn de totale periode vanaf datum instellen beroep tot de datum uitspraak als uitgangspunt heeft te gelden voor de beoordeling of aan de overschrijding gevolgen moeten worden verbonden

13. De nationale wettelijke bepalingen moeten een doeltreffende voorziening in rechte zoals bepaald in artikel 47 van het Handvest garanderen. Artikel 5 van het EVRM geeft de gedetineerde onder meer het recht op een speedy trial. Indien bij het EHRM wordt geklaagd dat geen sprake is van een speedy trial betreft het EHRM de totale duur vanaf de oplegging van de vrijheidsbenemende handeling door de autoriteiten, de toegang tot de rechter en het verkrijgen van een rechtmatigheidsbeoordeling door de rechter bij de beoordeling of de klacht gegrond is.

In het nationale recht heeft de wetgever er echter voor gekozen om per fase van de rechterlijke toets termijnen te bepalen. Dit zou van weinig betekenis zijn als beoogd zou zijn dat de Nederlandse rechter net als het EHRM de totale duur vanaf het moment van vrijheidsontneming tot de rechtmatigheidsbeoordeling mag gebruiken om te voldoen aan deze wettelijke voorschriften.

14. De rechtbank overweegt dat de gedetineerde vreemdeling *wordt beschermd* door artikel 5 EVRM. De rechtbank zal dan ook niet de bescherming die artikel 5 EVRM en artikel 6 Handvest, gelezen in samenhang met artikel 47 Handvest, bieden tegen een onrechtmatige inbreuk op het grondrecht op vrijheid “gebruiken” om de eigen termijnoverschrijding verschoonbaar te achten. De rechtbank overweegt daarom dat het niet relevant is waarom de rechtbank niet in staat is geweest eenvoudigweg te voldoen aan de termijn die de wet haar geeft om het vooronderzoek te sluiten. Evenmin is het relevant dat deze enkele termijnoverschrijding niet zonder meer leidt tot een schending van artikel 5 EVRM. Het is dus niet zo dat de rechtbank de gevolgen van de termijnoverschrijding kan compenseren door het tijdsverlies ongedaan te maken door onverwijld na het sluiten van het vooronderzoek uitspraak te doen en aldus binnen de termijn te blijven die de wet bepaalt voor de periode tussen het instellen van beroep tegen oplegging van de maatregel en het doen van uitspraak. De rechtbank vermag dan ook niet in te zien dat de wettelijke voorschriften voor de rechtbank om uiterlijk binnen 7 dagen na instellen van het beroep het vooronderzoek te sluiten feitelijk buiten beschouwing kunnen worden gelaten als de rechtbank wel 7 dagen na het sluiten van de onderzoek uitspraak doet en het totale tijdsverloop niet in strijd moet worden geacht met de wijze waarop het EHRM de klachten over 5 EVRM beoordeelt. Het EHRM zal overigens bij de vraag of artikel 5 EVRM is geschonden steeds alle feiten en omstandigheden van het concrete geval in ogenschouw nemen. Artikel 5 EVRM biedt dus geen algemene zekerheid over wanneer tijdsverloop tijdens detentie de detentie onrechtmatig maakt.

15. De rechten die de vreemdeling ontleent aan artikel 5 EVRM en artikel 6 Handvest, gelezen in combinatie met artikel 47 Handvest, zal de rechtbank dan ook niet ten grondslag te leggen aan het niet hoeven voldoen aan nationale wettelijke bepalingen die de rechter opdragen binnen concreet geformuleerde termijnen bepaalde fases in de rechtmatigheidsbeoordeling af te sluiten. De nationale wettelijke bepalingen die zien op de termijnen waarbinnen de rechtbank de onderscheiden handelingen verricht verschaffen de vreemdeling dus zekerheid.

16. Het bepalen dat gelet op artikel 5 EVRM een overschrijding van de wettelijk bepaalde termijn voor het doen en sluiten van het vooronderzoek niet tot gevolgen voor de rechtmatigheid van het voortduren van de detentie leidt doet afbreuk aan de bescherming die artikel 5 EVRM nu juist beoogt te bieden aan de gedetineerde en maakt het bepalen in de Vreemdelingenwet van concrete termijnen voor bepaalde fases van de rechtmatigheidsbeoordeling zinledig. Elke andere uitleg doet afbreuk aan de rechtsbescherming die de rechter, juist indien de overheid inbreuk maakt op het grondrecht op vrijheid, de individuele gedetineerde vreemdeling moet bieden.

17. De rechtbank komt dan ook tot de conclusie dat de rechtbank bij het bieden van een voorziening in rechte om op te komen tegen de oplegging of voortdrijving van de maatregel van vreemdelingenbewaring gehouden is onder alle omstandigheden te handelen binnen de door de Vreemdelingenwet 2000 bepaalde concrete termijnen. Indien de rechtbank, zoals in het onderhavige geval, hier niet in slaagt dient dit dan ook gevolgen te hebben voor de beoordeling van de rechtmatigheid van de detentie.

De rechtbank heeft reeds overwogen dat het vooronderzoek in deze procedure had moeten worden gesloten op 19 maart 2021 en dat de rechtbank dat niet heeft gedaan. De rechtbank stelt vast dat het voortduren van de vreemdelingenbewaring vanwege het niet tijdig sluiten van het vooronderzoek

door de rechtbank – in ieder geval- onrechtmatig is met ingang van 20 maart 2021, zijnde de dag na de dag waarop de rechtbank op grond van de wet het vooronderzoek uiterlijk had moeten sluiten. Dit betekent dat de rechtbank de onmiddellijke opheffing van de maatregel en de onmiddellijke invrijheidstelling van eiser zal bevelen.

[ECLI:NL:RBDHA:2021:2915](#)

JnB 2021, 275

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 30-03-2021, NL21.4264

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59a lid 1

VREEMDELINGENBEWARING. Ambtshalve onderzoek en beoordeling leidt tot de conclusie dat detentie onrechtmatig is zodat onmiddellijke invrijheidstelling volgt.

9. De rechtbank concludeert dat aan eiser in het gehoor voorafgaand aan de inbewaringstelling nadere vragen hadden moeten worden gesteld over zijn verklaring dat hij een paspoort heeft en dat hij in de gelegenheid had moeten worden gesteld om een foto van zijn paspoort te tonen.

Verweerder had vervolgens, indien eiser inderdaad een foto kon tonen van een op een paspoort gelijkend document op zijn naam, bij de Spaanse autoriteiten moeten verifiëren of eiser daadwerkelijk beschikt over een authentiek paspoort en daaruit daadwerkelijk blijkt dat eiser minderjarig is. Indien blijkt dat eiser minderjarig is had hij immers niet op de Dublin-grondslag in bewaring kunnen worden gesteld. Doordat verweerder dit niet actief heeft onderzocht en doordat de gestelde minderjarigheid en de gestelde eigendom van een paspoort evenmin zijn betrokken bij de motivering van de maatregel, is de maatregel van bewaring van aanvang af onrechtmatig. Dit betekent dat de rechtbank -ambtshalve- de onmiddellijke opheffing van de maatregel en de onmiddellijke invrijheidstelling van eiser zal gelasten.

[ECLI:NL:RBDHA:2021:3063](#)

[Naar inhoudsopgave](#)